

FOB 05.369

Flytning af professor til andet institut ved universitet. Afgørelsesbegrebet. Partshøring

En professor blev flyttet fra et institut til et andet institut ved samme universitet på grund af samarbejdsproblemer som efter universitetets opfattelse skyldtes professoren.

Ombudsmanden udtalte at da der lå bebrejdesværdige forhold til grund for flytningen, måtte flytningen være en afgørelse i forvaltningslovens forstand. Ombudsmanden kritiserede at myndighederne ikke havde behandlet flytningen som en afgørelse og (derfor) ikke havde partshørt efter reglen i forvaltningslovens § 19. Desuden burde den ulovbestemte videregående partshøringspligt have været iagttaget.

Ministeriet genoptog sagen i overensstemmelse med ombudsmandens henstilling, og efter partshøring traf universitetet en ny afgørelse i sagen hvor universitetet fastholdt at flytningen var berettiget.

(J.nr. 2004-3653-814).

Sagen drejede sig om flytning af en professor, A, fra et institut til et andet institut ved et universitet.

Det fremgik af sagen at rektor for X Universitet i e-mail af 4. november 2003 på baggrund af en længere avisdebat indbød A til en samtale om "hvad der er facts, og hvad der er antagelser, i hele dette forløb". Dekanen ved Y Fakultet skulle ligeledes deltage da han var impliceret i sagen.

A svarede den 5. november 2003 at han gerne deltog i et møde og så frem til "at den ikke-åbne hetz mod mig, der bl.a. har sit udspring i handlinger og beslutninger fra både den tidligere og nuværende dekan effektivt stoppes".

I e-mail af 29. november 2003 skrev rektor til A bl.a. at det var vigtigt at blive enige om de faktuelle forhold i sagsforløbet. Emnet for mødet var derfor selve sagsforløbet. Da rektor fornemmede at tilliden mellem parterne ikke var optimal, ville personalechefen tage referat af mødet.

Mødet blev fastlagt til afholdelse den 12. december 2003.

I brev af 3. december 2003 skrev dekanen bl.a. følgende til A:

"Som jeg orienterede dig om på vort møde i går tirsdag den 2. december 2003, har jeg besluttet, at du med virkning fra 10. december 2003 flyttes fra (Z) Institut til Institut (Æ).

Baggrunden for min beslutning er, at jeg finder, at din tilstedeværelse på (Z) Institut har en negativ effekt på instituttets mulighed for at fungere - herunder at jeg opfatter din tilstedeværelse som en belastning for det psykiske arbejdsmiljø.

FOB 05.369

Ansættelses- og arbejdsret
1.9Forvaltningsret 1133.1 -
1133.2 - 114.1 - 115.3 - 2.3

Flytningen medfører, at du fysisk vil blive flyttet fra dit kontor på (Z) Institut til et kontor på Institut (Æ), ligesom du fremover sekretariatsmæssigt vil blive betjent af sekretariatet på Institut (Æ).

Dine arbejdsopgaver vil fortsætte som hidtidig, idet din undervisning fortsat skal ligge indenfor den undervisning, der påhviler (Z) Institut. De fremtidige undervisningsopgaver aftales mellem institutlederne af de 2 institutter (pt. (...) og (...)).”

A's fagforbund, B, skrev i brev af 8. december 2003 til universitetet at flytningen, som var begrundet i disciplinære årsager, var en afgørelse i forvaltningslovens forstand, og at A ikke var blevet partshørt inden afgørelsen blev truffet. Afgørelsen var derfor efter forbundets opfattelse ugyldig.

Dekanen svarede den 8. december 2003 at beslutningen om at flytte A var et udslag af arbejdsgiverens ret til at lede og fordele arbejdet, og sådanne beslutninger var ikke omfattet af forvaltningsloven. Flytningen indebar ingen ændringer i A's stillingsindhold eller arbejdsvilkår, og der var på ingen måde tale om en disciplinær foranstaltning.

I brev af 9. december 2003 fastholdt forbundet at A skulle have været partshørt inden afgørelsen, som i allerhøjeste grad var begrundet i hans forhold. Hertil kom at det var en væsentlig stillingsændring at han blev flyttet til et institut som han ikke havde nogen naturlig tilknytning til, at hans arbejdsopgaver fortsat ville ligge inden for Z Instituts område, men uden sekretariatsbetjening herfra, og at han fremover skulle være underlagt to institutledere.

Dekanen svarede i brev af 12. december 2003 bl.a. følgende:

“Det fastholdes, at den trufne beslutning om flytning af (A) ligger inden for grænserne af ledelsesretten og på ingen måde er et udslag af en disciplinær foranstaltning. Universitetet har ikke alene ret til, men også pligt til prompte at træffe de ledelsesmæssige beslutninger, der er sagligt nødvendige for at drive såvel instituttet som fakultetet.

Universitetet afviser fortsat, at der er tale om en væsentlig stillingsændring. Flytningen er uden betydning for (A)'s faglige virke. Der sker ingen ændringer i hverken stillingsindhold eller arbejdsvilkår, ligesom der ikke, som hævdet, er tale om, at han bliver underlagt to institutledere.

Universitetet ønsker med beslutningen at bidrage til at skabe ro på (Z) Institut, og opfordrer fagforbundet (B) til at medvirke hertil. Ledelsen på universitetet ser det nemlig som sin opgave at sørge for, at der etableres ordentlige og rolige arbejdsforhold for samtlige medarbejdere, herunder et ganske betydeligt antal fagforbundet (B)-ansatte på såvel (Z) Institut som fakultetet som helhed.

Denne ledelsesopgave opfylder universitetet ved at flytte (A) uden, at hans faglige udfoldelsesmuligheder ændres eller besværliggøres og uden, at der ligger disciplinære tiltag bag beslutningen.”

Ligeledes den 12. december 2003 skrev dekanen i en e-mail til A bl.a. at det ikke var muligt at imødekomme dennes betingelser for en frivillig flytning. Dekanen ville derfor snarest foranledige flytningen til et kontor på Institut Æ hvor A ville få samme vilkår som de øvrige medarbejdere. Dekanen beklagede at der ikke var anden udvej for at genoprette samarbejdsklimaet på Z Institut.

I brev af 15. december 2003 til A skrev dekanen bl.a. at han nu havde foranstaltet flytningen. Han bad derfor om at A afleverede sin nøgle til Z Institut hvorefter han ville få udleveret en ny til Institut Æ. Dekanen skrev at det var med dyb beklagelse at han havde måttet tage dette skridt, men der var efter hans opfattelse ingen anden måde til løsning af de alvorlige samarbejdsproblemer.

Forbundet klagede herefter i brev af 19. december 2003 til rektor for universitetet. Til støtte for at der var tale om væsentlige stillingsændringer, anførtes bl.a.

at A's norm for ekstra undervisning og administration angiveligt ville blive annulleret ved flytningen,

at han ville få væsentligt færre studentermedhjælpstimer,

at hans kontakt til studentermedhjælperne på Z Institut besværliggjordes,

at sekretærbistanden ville falde væsentligt både i omfang og kvalitet,

at det faglige miljø ændredes fra et (...) miljø til et snævert (...) miljø med fokus på (...), og

at han reelt ville være underlagt to institutledere da hans undervisning fortsat ville ligge under Z Institut.

I brev af 15. januar 2004 til rektor kommenterede dekanen klagen. Han skrev bl.a. følgende:

“Beslutningen om at flytte (A) er kulminationen på en række konflikter på (Z) Institut. På det seneste har disse konflikter været centreret omkring relationerne mellem (A) og institutleder (...), men også en række af instituttets øvrige medarbejdere har gennem de senere år været inddraget i konflikter med (A). På denne baggrund har jeg vurderet, at flytningen af (A) var en nødvendig og saglig beslutning og dermed en forudsætning for, at der kan genetableres ordentlige arbejdsforhold for samtlige medarbejdere på instituttet. Da (A) ikke selv flyttede inden for den udmeldte tidsfrist, der udløb den 10. december 2003, foranledigede jeg en flytning søndag den 14. december 2003.

Som påpeget i mit brev til fagforbund (B) af 8. december 2003 medfører flytningen ingen væsentlige ændringer i (A)'s stillingsindhold eller arbejdsvilkår, og der er ikke tale om en disciplinær foranstaltning. Flytningen er sket som et led i arbejdsgiverens ledelsesret og er dermed efter min vurdering ikke omfattet af reglerne i forvaltningsloven. Der er derfor ikke gennemført en egentlig partshøring. I den forbindelse skal jeg dog erindre om, at inden jeg sendte mit brev af 3. december 2003 opsøgte jeg den 2. december 2003 (A) på hans kontor, hvor jeg mundtlig varslede den påtænkte flytning. Jeg orienterede ham her om baggrunden for og hensigten med den påtænkte flytning. (A) fik her lejlighed til at fremkomme med sine bemærkninger til en eventuel flytning. Endvidere blev der fredag den 12. december 2003 om formiddagen afholdt et møde mellem (A), personalechef (...), dig og undertegnede, hvor bl.a. flytningen blev drøftet. På dette møde blev (A) orienteret om baggrunden for flytningen og fik mulighed for at kommentere denne. (A) gav her udtryk for, at han var parat til at drøfte en aftale om flytning. Derfor blev der samme eftermiddag afholdt et møde mellem (A), institutleder (...), Institut (Æ) samt undertegnede, hvor såvel baggrunden for flytningen som (A)'s krav til en frivillig flytning blev diskuteret i detaljer. På dette møde ville (A) kun godkende flytningen, hvis han opnåede en række privilegier og særrettigheder. Dette måtte institutlederen og undertegnede afvise, og mødet endte derfor resultatløst. Den endelige beslutning om effektivering af flytningen traf jeg derfor sent fredag eftermiddag, da det stod klart, at der ingen muligheder var for at opnå en aftale om en frivillig flytning. Ved fredagens møder fik (A) en indgående orientering om baggrunden for flytningen og havde mulighed for at kommentere denne, hvilket han også benyttede sig af. Ingen af (A)'s udsagn på fredagens møder indeholdt nye oplysninger, og gav mig derfor ikke anledning til at ændre beslutningen om flytningen.

I fagforbund (B)'s brev fremføres en række forhold omkring flytningen, som angiveligt vil medføre væsentlige stillingsændringer for (A). Hertil har jeg følgende specifikke bemærkninger:

Norm for ekstra undervisning og administration vil blive annulleret ved overflytningen

Den påståede opsparede undervisningsmængde stammer tilbage fra den periode i 1990'erne, hvor (A) selv var institutleder. Det kan oplyses, at det normsystem, der er anvendt ved opgørelsen, ikke gælder for den enkelte medarbejder, men er alene beregnet til belastningsberegning på de enkelte institutter i forhold til fakultetet. Endvidere gælder det, at (A) på intet tidspunkt før nu har gjort krav på indløsning af merundervisning i forhold til denne norm. Hvis (A) var forblevet på (Z) Institut, ville merundervisningen heller ikke kunne være blevet indfriet, og en del af hans konflikt med institutleder (...) omhandler netop dette normspørgsmål. I brev af 9. oktober 2003 har institutlederen således afvist hans ansøgning om undervisningsfritagelse i forårssemestret 2004. Overflytningen til et andet institut har dermed ingen betydning for (A)'s mulighed for at få indfriet den påståede merundervisning.

Tildeling af færre studentermedhjælpstimer

Ved et universitetsårs begyndelse får hvert institut tildelt et antal studentermedhjælpstimer i forhold til antal ansatte videnskabelige medarbejdere, og det er herefter instituttet, der administrerer fordelingen af timerne blandt medarbejderne. Siden (A) var institutleder, har han fået allokeret et uforholdsmæssigt stort antal af disse internt finansierede studentermedhjælpstimer i forhold til øvrige videnskabelige medarbejdere på fakultetet. Den nuværende institutleder på (Z) Institut har konstateret dette og meddelt (A), at han ikke fremover kan disponere over et tilsvarende antal timer. Det er derfor ikke korrekt, at (A) ved flytningen bliver dårligere stillet, end hvis han var forblevet på (Z) Institut.

Besværliggørelse af kontakt til studentermedhjælperne på (Z) Institut

Studentermedhjælperne er ikke placeret på et institut, men ansættes af den videnskabelige medarbejder, som har fået allokeret timerne. Studentermedhjælperne tildeles kun undtagelsesvis kontorfaciliteter, og flytningen medfører derfor ingen fysiske problemer omkring kontakten til disse.

Sekretærbistanden vil falde væsentligt i omfang og kvalitet efter flytningen

Jeg er på det seneste blevet opmærksom på, at (A), siden han var institutleder, i uforholdsmæssigt stort omfang i forhold til øvrige videnskabelige medarbejdere har trukket på sekretærbistand. På Det (...) Fakultet er normen, at der tildeles institutterne én sekretær pr. 8 videnskabelige medarbejdere. På Institut (Æ) vil (A) få en sekretærbistand, der fuldstændigt svarer til, hvad der stilles til rådighed for fakultetets øvrige videnskabelige medarbejdere. Dette ville også have været tilfældet, hvis han var forblevet på (Z) Institut. Bemærkningen om et fald i kvaliteten af sekretærbistanden efter flytningen er et udo-kumenteret postulat.

Fagligt miljø ændres fra et (...) til et (...)

Det er korrekt, at (A) fremover placeres i et andet miljø end det (...), men det er oplyst mig, at han kun i meget begrænset omfang har haft fagligt samarbejde med sine tidligere kollegaer på (Z) Institut. (A)'s publikationer bærer heller ikke vidnesbyrd om samarbejde med kolleger på (Z) Institut. Flytningen vil derfor næppe have nogen større effekt på hans forsknings- og undervisningsaktiviteter. Endvidere er han placeret i et lokale, der tidligere var allokeret til (Z) Institut, således at alternativet var, at en anden fra det institut ville være

placeret der. Det kan endvidere oplyses, at der ikke er fastsat regler, der begrænser (A)'s muligheder for fortsat at have faglige aktiviteter sammen med øvrige medarbejdere fra den (...) faggruppe.

Underlagt to institutledere

Efter flytningen refererer (A) entydigt til institutlederen på Institut (Æ). De undervisningsaktiviteter, som han skal varetage, vil blive aftalt mellem de to institutledere, ligesom der mellem flere andre institutter på det (...) fakultet indgås aftaler om institutmæssig flytning eller bytning af undervisningsopgaver.

Med henvisning til ovenstående må jeg således tilbagevise, at der skulle være sket nogen ændring i (A)'s arbejdsvilkår, som han med rette kunne hævde overholdt set i forhold til de rettigheder, som øvrige VIP'er har ved fakultetet. Det er dermed fortsat min bedste opfattelse, at beslutningen om at flytte (A) ligger inden for grænserne af ledelsesretten og har været en saglig og nødvendig beslutning, der sikrer acceptable arbejdsforhold på (Z) Institut."

I brev af 5. februar 2004 til universitetet fremsendte forbundet A's bemærkninger til dekanens redegørelse. A anførte bl.a. følgende:

"Det anføres, at der ikke er 'gennemført en egentlig parthøring'. Det turde være en underdrivelse! Da dekanen sent om eftermiddagen 2. dec. 2003 mødte op på mit kontor - alene stående i døråbningen - indledte han med, at han havde besluttet at flytte mig fra (Z) Institut til Institut (Æ). Beslutningen var altså taget. Hertil svarede jeg, at han da kunne beslutte hvad som helst, men at han da også skulle overholde landets love og respektere mine øvrige rettigheder. Det siger vel næsten sig selv, at meningsudvekslingerne mellem os med dette udgangspunkt fra dekanens side var meget kortvarige. Årsagerne til uroen på (Z) Institut blev overhovedet ikke berørt.

...

Mødet 12. dec. på rektors kontor havde et helt andet formål end at diskutere min forestående tvangsflytning. Formålet var, som det fremgår af rektors mail af 4. nov. 2003, at forsøge 'at finde ud, hvad der er facts, og hvad der er antagelser, i hele dette forløb' begyndende med mine indlæg i (en avis) og dennes netavis 15. juni og indtil begyndelsen af november. Jeg vedlægger bilagene 1-5 til dokumentation heraf.

Ved afslutningen af mødet på rektors kontor 12. dec. blev det godt nok diskuteret, om det var muligt at indgå en frivillig aftale om min flytning. Det indvilgede jeg i at diskutere, da heller ikke jeg synes, det er specielt rart at være ansat ved et institut, hvor nogle hellere ser min hæl end min tå, og fordi jeg altid er villig til at indgå et kompromis, hvis dette er tilfredsstillende - dog først efter en del tøven, da jeg ønskede tid til at formulere mine betingelser. Men mødet skulle åbenbart holdes med meget kort varsel (efterfølgende må jeg antage, at dekanen allerede havde aftalt med betjente m.m., at mit kontor skulle flyttes søndag 14. dec.). Også dette gik jeg med til, jf. min vilje til kompromis.

Inden mødet kl. 14 samme dag 12. dec. 2003 nedfældede jeg - håndskrevet - jf. bilag 6 de syv punkter jeg ville rejse på mødet, hvor foruden dekanen og undertegnede også institutleder (...) deltog.

Som naturligt var koncentreret diskussionen sig om disse syv punkter. Der var imidlertid kun lydhørhed over for krav nr. 7 og måske også over for krav nr. 2. Mødet endte med, at jeg fik tilsagn om, at jeg skulle have en endelig reaktion på de syv punkter, som jeg så endeligt kunne tage stilling til. Men som det fremgår af bilagene 7-9 så brød dekanen denne aftale.

Det er ukorrekt, når dekanen i brevet af 15. jan. 2004 skriver, at 'baggrunden for flytningen (...) blev diskuteret i detaljer' og 'Ved fredagens møder fik (A) en

indgående orientering om baggrunden for flytningen'. Det er muligt, at dekanens dårlige samvittighed har foranlediget, at dette er sket i dekanens tankeverden, men det er ikke tilfældet medmindre han og jeg har helt forskellige opfattelser af, hvad der forstås ved baggrunden for flytningen. Det er da også absurd at forestille sig, at det i et tidspresstet møde (jeg skulle til (...) for at fejre fødselsdag), hvor formålet er at indgå en frivillig fremtidsrettet aftale, bruges tid til i detaljer at diskutere omstændigheder, der ville ophæves af en frivillig aftale!

Ad norm for undervisning og administration

Det er korrekt, at normsystemet er vedtaget af fakultetet, og er blevet benyttet til at vurdere, om bemanningen på institutterne er således, at der sikres nogenlunde samme arbejdsbelastning til undervisning og administration.

På (Z) Institut har dette normregnskab - suppleret med enkelte institutbesluttede tilføjelser - imidlertid også været grundlag for den interne arbejdsfordeling i relation til undervisning og administration. Dette, som dekanen ikke omtaler, er også grunden til, at min situation er blevet forringet, idet institutlederen på (instituttet Æ) - givetvis efter aftale med dekanen - meget klart har sagt, at han ikke interesserer sig for min tidligere arbejdsindsats i relation til undervisning og administration. Han har dog afvist blot at modtage en opgørelse heraf!

...

Ad tildeling af studentermedhjælpstimer

Det er korrekt, at jeg - med den norm, der anvendes ved (...) - har fået tildelt forholdsvis mange studentermedhjælpstimer. Men dekanen forklarer ikke hvorfor. De forholdsvis mange studentermedhjælpstimer skyldes:

- at jeg har det fag, der kræver mest aktuel opdatering. Til dette fag - (...) - har jeg bl.a. skrevet syv lærebøger, udarbejdet omfattende vejledende opgavebesvarelser samt udarbejdet internet-versioner eller lign. til to af lærebøgerne. Derved har jeg også bidraget til, at fakultetet har et vist beredskab i forhold til e-læring, selv om fakultetet i vidt omfang har været passivt på dette område. Dette foregangsarbejde har kun været mulig ved betydelig medvirken fra mine studentermedhjælpere. Jeg henviser til bilag 10-12,
- at jeg har ansvaret for, at Det (...) Fakultet er knyttet op til de mest anvendelige databaser, hvortil der er udarbejdet brugsanvisninger m.m.

Ad besværliggørelse af kontakt til studentermedhjælpere

Mine studentermedhjælpere var allokert kontorfaciliteter på (Z) Institut, grundet betydningen heraf, også før og efter min periode som institutleder, hvorfor der også er sket en ændring af mine kontaktmuligheder til de studentermedhjælpere, som jeg har oplært.

Ad sekretariatsbistand

Det påstås, igen uden dokumentation, at mit træk på sekretærbistand især er forøget, efter jeg blev institutleder. Dette er ikke korrekt, jf. min publikationsliste.

Det siger sig selv, at når man har samarbejdet med en meget dygtig sekretær i næsten 20 år, ja så vil kvaliteten falde - i hvert fald i en ikke ubetydelig overgangsperiode (det mærker jeg meget klart) - hvis der sker en udskiftning.

Hertil kommer, at de interne regler for brug af sekretærer er meget forskellige på (Z) Institut og på Institut (Æ), hvilket konkret indebærer en forringelse for mig.

Ad fagligt miljø

Mange af VIP'erne, i alt (...), på (Z) Institut har enten været ansat ganske kort ((...) ansatte) eller har tilhørt den gruppe, jeg oprindeligt havde et stillingsopgør med ((...) ansatte). Af især disse årsager har jeg ikke haft samarbejde om artikler m.m. med mine nuværende kollegaer på instituttet. Men det betyder ikke, at det ikke er helt forskelligt at være i et (...) miljø end i et miljø præget af (...). Det har jeg allerede mærket meget stærkt.

Det er på de fleste af de konkrete punkter kendetegnende for dekanens redegørelse, at han prøver at henvføre (mistænkeliggøre) mine arbejdsforhold til min tid som institutleder. Det er endvidere betegnende for dekanens skrivelse, at der bruges udokumenterede påstande, hvilket givetvis også hænger sammen med, at han ikke har tilstrækkeligt kendskab til forholdene på (Z) Institut. Bl.a. anføres ikke engang den periode, hvor jeg var institutleder.

Afslutningsvis skal jeg fremhæve, at jeg i sammenhæng med tvangsflytningen er blevet orienteret om, at mine opgaver som fagansvarlig i (...) fag er blevet mig frataget. Dette kan jeg kun betragte som endnu en disciplinær sanktion mod mig. Senest kan jeg af referatet for mødet 27. jan. 2004 i Studienævn for (...) læse, at jeg også skal fratages fagansvaret for faget (...), hvortil jeg har skrevet alle lærebøgerne!"

Rektor meddelte i brev af 12. februar 2004 forbundet at rektoratet var enig i beslutningen om at flytte A. Rektor kunne helt tilslutte sig håndteringen af beslutningen samt de begrundelser herfor som var anført i dekanens redegørelse. Rektor lagde særlig vægt på at A havde haft samtaler med en række personer med ledelsesansvar ved universitetet før flytningen, og disse samtaler havde givet ham gode muligheder for at fremkomme med sine eventuelle bemærkninger til en flytning.

I brev af 22. marts 2004 til forbundet skrev A bl.a. følgende:

"Det er korrekt, at der har været konflikter på (Z) Institut, hvori jeg har været involveret. Men det er kendetegnende for dekanens redegørelse, at årsagerne til konflikterne - og dermed forståelsen af disse - ikke berøres og slet ikke overvejes.

De tidligere konflikter var, som både dekanen og fagforbund (B) ved, koncentreret om stillingsopslag. Jeg og instituttets daværende to øvrige fremtidige professorer: (...) og (...) ønskede mere brede stillingsopslag for at rekruttere de bedst mulige. Dette blev på det kraftigste søgt modarbejdet af bl.a. mulige interne ansøgere på instituttet til de kommende stillinger. Denne modstand mod professorgruppens ønsker blev stærkt forøget af, at den daværende dekan (...) med fakultetsrådets efterfølgende tilslutning gik imod instituttets tre professorer. Denne strid blev i første omgang afsluttet med, at der 6. feb. 2001 blev indgået et kompromis, der implicit bl.a. byggede på, at der fremover kun skulle tillades relativt brede stillingsopslag på (Z) Institut.

Kort sagt: mit mål om bredere stillingsopslag af hensyn til rekruttering af de bedste gik igennem, hvorfor det vel også indirekte blev erkendt, at dette opgør var nødvendigt.

Men det forårsagede stor uro på (Z) Institut grundet ikke mindst den daværende dekans ikke regelkorrekte forhandlinger med gruppen mod bredere stillingsopslag. Og det var vel at mærke forhandlinger, der foregik uden om institutlederen på (Z) Institut, dvs. uden undertegnede, jf. også aftalen af 6. feb. 2001, der vedlægges som bilag 1.

Det er også korrekt, at der på det seneste har været en konflikt mellem institutleder (...) og undertegnede. Men igen 'glemmer' dekanen at redegøre for,

hvad der var og er den bagvedliggende årsag til denne konflikt, som rektor startede ved som en reaktion på mine indlæg i (en avis) og dennes netavis 15. juni 2003 at fremsende et anbefalet brev dateret 18. juni 2003 til min privatadresse indeholdende en hel række ukorrekte påstande/anklager. Den heraf følgende konflikt mellem rektor/dekan og undertegnede kunne eller ville institutleder (...) ikke holde sig udenfor, selv om jeg stærkt anbefalede dette, idet jeg måtte frygte den heraf følgende risiko for uro på instituttet. Denne risiko blev en realitet, fordi (...) involverede sig på magthavernes side, jf. det givetvis uopfordrede brev fra (...) til rektor af 23. juni 2003. Brevet af 23. juni 2003 siger vel alt om en såvel svag som servil institutleders reaktion, dette brev er vedlagt som bilag 2.

Dette betød - som jeg frygtede - at der så opstod to fløje på instituttet: en, der støttede institutlederen, og en, der støttede undertegnede.

Kort sagt: det var rektors og dekanens egne helt igennem ubegrundede indgreb mod min ytrings- og forskningsfrihed i kølvandet på mine indlæg i avisen (...) og dennes netavis 15. juni 2003, der var den udløsende årsag til den seneste konflikt. Denne sag er som bekendt indbragt for ombudsmanden efter turen over ministeriet.

Det er naturligvis ovenstående, der efter min mening er den egentlige årsag til, at universitetet forsøger at undgå en partshøring, idet dekanens og rektors aktive bidrag til at fremkalde og vedligeholde konflikterne på (Z) Institut, så ville komme frem.

Som nævnt ønskede jeg, at institutleder (...) skulle holde sig neutral i 'dagbladskonflikten' mellem rektor/dekan og undertegnede. På tilsvarende måde har jeg ikke ønsket at indblande instituttets øvrige medarbejdere i konflikten mere end højest nødvendigt. Derfor er der også kun få - højst to - foruden mig selv og (...), der kender baggrunden for konflikten mellem os.

...

Alligevel har jeg ikke kunnet undgå indirekte at trække medarbejderne på (Z) Institut ind i sagen. På institutmødet 24. okt. 2003 kom institutleder (...) ind på benchmarkingprojektet mellem (...). I tilknytning hertil udspandt der sig en ubehagelig diskussion, idet institutlederen tilsyneladende ikke kunne eller ikke ville huske, hvorfor han havde fået et brevudkast til såvel tidligere som nuværende VIP'er på instituttet. Her kunne jeg imidlertid - med hjælp fra institutsekretæren - redegøre for og dokumentere, at (...) var fuldt ud orienteret. Det var ikke første gang, at jeg var ude for, at (...) ikke kunne/ikke ville huske, når han er trængt. Men det var første gang, jeg fik lejlighed til at demonstrere dette over for alle tilstedeværende, og den lejlighed benyttede jeg mig af, jf. bilag 30 og 31 til skrivelse af 26. nov. 2003 til fagforbund (B).

Derudover følte jeg mig også - jf. konflikten mellem institutlederen og undertegnede - nødsaget til at vise, at institutlederen ikke engang afstod fra at tale falsk, selv når 'hele' instituttet var samlet. Et af instituttets medlemmer vil i givet fald bekræfte dette. Dette og ovenstående er baggrunden for et ubehageligt institutmøde og mine fremsatte krav om ændringer til referatet af institutmødet 24. okt. 2003, jf. igen bilag 30 og 31 til skrivelse af 26. nov. 2003 til (forbundet).

Min svarskrivelse på dekanens brev af 15. jan. 2004, der indgår som bilag 9, afsluttes med:

'Afslutningsvis skal jeg fremhæve, at jeg i sammenhæng med tvangsflytningen er blevet orienteret om, at mine opgaver som fagansvarlig i (...) fag er blevet mig frataget. Dette kan jeg kun betragte som endnu en disciplinær sanktion mod mig. Senest kan jeg af referatet for mødet 27. jan. 2004 i Stu-

dienævn for (...) læse, at jeg også skal fratages fagansvaret for faget (...), hvortil jeg har skrevet alle lærebøgerne!'

Jeg vedlægger for god ordens skyld dette referat som bilag 3. Det anførte fremgår endnu tydeligere af referatet for mødet 2. mar. 2004 i Studienævn for (...), der vedlægges som bilag 4.

Over for mig er fratagelsen af fagansvaret formelt blevet begrundet med, at (Z) Institut ikke kan acceptere, at fagansvar i centrale fag ikke kan placeres uden for instituttet. At dette blot er en efterrationalisering følger af, at fagansvaret i et så helt centralt fag som (...) er placeret ved en lektor uden for instituttet, jf. bilag 5. Det er blot endnu et eksempel på, at det ikke er korrekt, som ellers påstået af dekanen, at min tvangsflytning ikke påvirker mine arbejdsopgaver."

Herefter klagede forbundet på vegne af A til mig. Jeg bad forbundet udnytte muligheden for at indbringe sagen for Ministeriet for Videnskab, Teknologi og Udvikling som fører tilsyn med universiteterne. Forbundet indbragte sagen for ministeriet den 20. april 2004.

I et åbent brev af 2. maj 2004 til videnskabsministeren og Folketingets Udvalg for videnskab og teknologi redegjorde A for baggrunden for konflikten med rektor mfl.

Ministeriet skrev i brev af 7. juli 2004 til forbundet bl.a. følgende:

"Ministeriets rolle som tilsynsmyndighed

I henhold til universitetslovens § 34 kan der alene klages til ministeriet om retlige spørgsmål ved universitetets afgørelser om studerendes forhold, idet ministeren ikke har udnyttet sin ret efter § 34, stk. 2, til at give andre adgang til at klage til ministeriet.

Det betyder, at ministeriet alene har en tilsynspligt i henhold til universitetslovens § 1, stk. 2.

Indledningsvis skal det om tilsynspligten bemærkes, at hvor en egentlig rekursmyndighed som udgangspunkt har pligt til at realitetsbehandle enhver henvendelse eller klage, har en tilsynsmyndighed med et legalitetstilsyn kun pligt til at behandle en sag, hvis der er en vis sandsynlighed for, at gældende ret ikke er overholdt.

Det vil sige, at ministeriet kun har pligt til at behandle henvendelser, hvor der er en nærliggende sandsynlighed for, at universitetet ved at tilsidesætte ikke uvæsentlige retssikkerhedsgarantier har begået kvalificeret retsbrud, såkaldte 'klare og utvivlsomme tilsidesættelser af enkeltpersoners rettigheder'.

Det er dog samtidig ministeriets opfattelse, at ministeriet har en særlig pligt til at vurdere indsigelser fra tjenestemænd som (A), der følger af ansættelsesforholdet til staten.

...

Ministeriets vurdering af sagen

Det er ministeriets opfattelse, at professor (A) som tjenestemandsansat professor i henhold til tjenestemandslovens § 12 er forpligtet til at underkaste sig sådanne forandringer i sine tjenesteforretningers omfang og beskaffenhed, der ikke ændrer tjenestens karakter og som ikke medfører, at stillingen ikke længere kan anses for passende for ham.

(A) flyttes til Institut (Æ), og hans arbejdsopgaver er uændrede. Det fremgår udtrykkeligt af dekan (...)s brev af 3. december 2003 om flytningen, at (A)'s arbejdsopgaver vil fortsætte som hidtidig, idet hans undervisning fortsat skal

ligge indenfor den undervisning, der påhviler (Z) Institut. Det er ministeriets opfattelse, at der ikke ved flytningen er sket væsentlige ændringer i (A)'s stilling.

En sådan flytning er (A) som tjenestemand forpligtet til at tåle, idet meddelelsen om flytning er en tjenestebefaling.

Da flytningen således efter ministeriets opfattelse ikke er en forvaltningsakt, bliver der heller ikke grund til at tage stilling til, om dekan (...)’s drøftelser den 2. december 2003 udgjorde en høring i forvaltningslovens forstand. Ministeriet skal dog påpege, at der ikke gælder formkrav til høringsprocessen.

Det fremgår således af Forvaltningsret af Hans Gammeltoft-Hansen med flere, 2. udgave, Jurist- og Økonomforbundets Forlag, 2002, side 521, at forvaltningsloven ikke indeholder formkrav til selve høringsprocessen. Den kan gennemføres skriftligt eller mundtligt. ‘Formen skal blot respektere formålet med partshøringspligten, dvs. ønsket om at parten får mulighed for at kommentere, korrigere og supplere sagens faktuelle grundlag’.

Når flytningen ligger inden for arbejdsgiverens instruktionsbeføjelse, er det ministeriets opfattelse, at (A) er forpligtet til positivt at medvirke til flytningen, og det kan derfor betragtes som en tjenesteforseeelse, hvis han ikke medvirkede ved selve den fysiske flytning.

Det fremgår af den ovenfor nævnte sag fra DSB, at ombudsmanden udtaler, at uanset at der ikke er tale om en forvaltningsakt ville det have været mere hensynsfuldt og bedst stemmende med god forvaltningsskik, om medarbejderen havde fået lejlighed til at udtale sig forud for beslutningen om overførsel og i den forbindelse modtaget en begrundelse for, hvorfor netop han skulle overføres. Ombudsmanden begrundede blandt andet sit standpunkt med, at flytningen vil medføre væsentlige ændringer for den ansatte.

Som ovenfor nævnt er det ministeriets opfattelse, at flytningen ikke medfører væsentlige ændringer for (A) i hans daglige arbejde.

Samtidig er det i dekan (...)’s brev af 15. januar 2004 angivet:

‘I den forbindelse skal jeg dog erindre om, at inden jeg sendte mit brev af 3. december 2003 opsøgte jeg den 2. december 2003 (A) på hans kontor, hvor jeg mundtligt varslede den påtænkte flytning. Jeg orienterede ham her om baggrunden for og hensigten med den påtænkte flytning. (A) fik her lejlighed til at fremkomme med sine bemærkninger til en eventuel flytning. Endvidere blev der fredag den 12. december 2003 om formiddagen afholdt et møde mellem (A), personalechef (...), dig og undertegnede, hvor bl.a. flytningen blev drøftet. På dette møde blev (A) orienteret om baggrunden for flytningen og fik mulighed for at kommentere denne. (A) gav her udtryk for, at han var parat til at drøfte en aftale om flytning. Derfor blev der samme eftermiddag afholdt møde mellem (A), institutleder (...), Institut (Æ) samt undertegnede, hvor såvel baggrunden for flytningen som (A)'s krav til en frivillig flytning blev diskuteret i detaljer.’

Ministeriet finder på den baggrund, at (X) Universitet har levet op til de hensyn, der ligger bag den nævnte ombudsmands udtalelse, idet (A) forud for beslutningen er blevet orienteret om baggrund herfor og har haft lejlighed til at komme med sine bemærkninger.

Det fremgår af artiklen ‘Partshøringsreglernes anvendelse i personalesager’ af kommitteret Jon Andersen og fuldmægtig Elizabeth Bøggild Nielsen, Ugeskrift for Retsvæsen, nr. 3, 23. januar 1999, at:

‘Der er herefter ikke tvivl om, at der gælder en retsgrundsætning, hvorefter offentlige forvaltningsmyndigheder har en udvidet partshøringspligt i forbin-

delse med visse bebyrdende personaleafgørelser, som bygger på et grundlag, der indeholder bebrejdelser eller kritik imod den ansatte, eller hvis afskedigelsen er begrundet med uegnethed.

Det præcise indhold af retsgrundsætningen kan ikke anses for helt afklaret.'

Det må således konstateres, at det dog er usikkert, i hvilket omfang der bør gennemføres høring i forbindelse med en flytning, og hvad kravene hertil er. Ministeriets udtalelse som tilsynsmyndighed må derfor læses med det forbehold, at retstilstanden er uklar. Men som det fremgår, finder ministeriet, at (X) Universitet har fulgt den ovenfor citerede praksis.

Det fremgår af dekan (...)'s brev af 3. december 2003, at (A)'s tilstedeværelse skulle have en negativ effekt på instituttets mulighed for at fungere - herunder at hans tilstedeværelse skulle være opfattet som en belastning for det psykiske arbejdsmiljø.

Det må antages, at (A) ikke har været bekendt med disse oplysninger før end ovennævnte drøftelser den 2. og 3. december 2003.

Ministeriet finder derfor, at (X) Universitet bør give (A) lejlighed til at komme med supplerende bemærkninger hertil, idet klagen må tages som udtryk for, at (A) ikke fuldt ud føler at have haft lejlighed til at kommentere oplysningerne."

Universitetet bad herefter i brev af 30. august 2004 A om at fremkomme med eventuelle supplerende bemærkninger. Som svar fremsatte A i brev af 10. september 2004 til rektor bl.a. følgende bemærkninger:

"Om baggrunden for min tvangsflytning har jeg ikke fået yderligere afgørende oplysninger end anført i dekanens brev af 3. dec. 2003:

'Baggrunden for min beslutning er, at jeg finder, at din tilstedeværelse på (Z) Institut har en negativ effekt på instituttets mulighed for at fungere - herunder at jeg opfatter din tilstedeværelse som en belastning for det psykiske arbejdsmiljø.'

Som jeg imidlertid allerede redegjorde for i min skrivelse af 22. marts 2004, som var vedlagt fagforbund (B)'s henvendelse til ministeriet, er det korrekt, at der har været uro på (Z) Institut, hvad der i øvrigt også har været efter min tvangsflytning, hvad dekanen i øvrigt er vidende om. Det afgørende er imidlertid, at denne uro ikke er forårsaget af mig, jf. min dokumentation heraf i skrivelser af 22. marts 2004. Hertil kommer, at jeg efterfølgende har erfaret, at dekanen forud for sin beslutning har drøftet min tvangsflytning med 'udvalgte personer' på (Z) Institut. Men jeg, som den direkte berørte, får først en ikke-konkret generel påstand om baggrunden for beslutningen, efter at den er taget. Kort sagt: der er ingen dokumentation for min 'skyld' i dekanens skrivelse af 3. dec. 2003 eller i efterfølgende skrivelser fra Universitetet.

Såfremt jeg skal have mulighed for at kommentere, korrigere og supplere sagens faktuelle grundlag, skal jeg derfor have fremsendt følgende:

1. 'alle de oplysninger, myndigheden inddrager i sagen', jf. skrivelse af 8. dec. 2003 fra fagforbund (B),
2. En skriftlig redegørelse fra universitetets side, hvor baggrunden for min tvangsflytning *dokumenteres*."

I brev af 29. september 2004 til A skrev rektor at det var hans opfattelse at A i den fyldige brevveksling og under de talrige møder i fornødent omfang var blevet orienteret om baggrunden for flytningen. Rektor mente ikke at der var anledning til at bede dekanen om at genoptage sagen.

A bad i brev af 4. oktober 2004 ministeriet om at pålægge universitetet at efterkomme hans anmodninger i brev af 10. september 2004.

Ministeriet skrev herefter den 14. oktober 2004 bl.a. følgende til A:

“Ministeriets vurdering af sagen

I ministeriets udtalelse af 7. juli 2004 er (X) Universitet anmodet om at give dig lejlighed til at kommentere oplysningerne i dekan (...)’s brev af 3. december 2003 om, at din tilstedeværelse skulle have en negativ effekt på instituttets mulighed for at fungere - herunder at din tilstedeværelse skulle være opfattet som en belastning for det psykiske arbejdsmiljø.

(X) Universitet har herefter på ministeriets anmodning i sit brev af 30. august 2004 givet dig lejlighed til at komme med supplerende bemærkninger, således at du fuldt ud har haft lejlighed til at kommentere oplysningerne i brev af 3. december 2003.

Du har afgivet en udtalelse til (X) Universitet i brev af 10. september 2004, og (X) Universitet har herefter i sit brev af 29. september 2004 forholdt sig til din udtalelse.

Ministeriet for Videnskab, Teknologi og Udvikling deler (X) Universitetets opfattelse af, at din udtalelse af 10. september 2004 ikke indeholder nye faktuelle oplysninger i sagen, der kan give ministeriet anledning til som tilsynsmyndighed at genoverveje sagen. For så vidt angår ministeriets rolle som tilsynsmyndighed henvises der til ministeriets brev af 7. juli 2004. Med hensyn til dine ønsker om at modtage

1. ‘alle de oplysninger, myndigheden inddrager i sagen’, jf. skrivelse af 8. dec. 2003 fra fagforbund (B),
2. En skriftlig redegørelse fra universitetets side, hvor baggrunden for din tvangsflytning *dokumenteres*.

skal vi henvise til ministeriets udtalelse af 7. juli 2004. Det skal samtidig understreges, at ministeriet som tilsynsmyndighed ikke har kompetencen til at give tjenesteordrer eller andre administrative instrukser til universitetet.”

Herefter klagede forbundet til mig. Som bilag vedlagdes nogle kommentarer af 19. oktober 2004 fra A. Heri anførtes bl.a. følgende:

“Det fremgår flere steder af ovennævnte skrivelse, at ministeriet som en afgørende forudsætning har baseret sig på, ‘at (A)’s arbejdsopgaver vil fortsætte som hidtidig.’

Denne forudsætning følger af, at ministeriet ukritisk baserer sig på dekan (...)’s udtalelser i sagen, jf. bl.a. hans brev af 3. dec. 2003. Det er imidlertid ikke korrekt, at mine arbejdsopgaver er fortsat som hidtil. Jeg er således systematisk blevet frataget fagansvaret i samtlige de fag, hvor jeg indtil forflyttelsen havde dette ansvar: (...). Dette gælder således også i det fag, hvortil jeg har skrevet samtlige de hidtil anvendte lærebøger: (...), jf. bilag I. Dette er en disciplinær foranstaltning, idet i hvert fald de nye fagansvarlige for: (...) ikke på nogen måde kommer på højde med min fagkundskab på disse to områder. Dette fremgår meget klart af bilagene II-IV. Og jeg har ikke fået et fagansvar i nye kurser. Senest - i september 2004 - har dekanen besluttet, at jeg ikke længere kan få forslag til seminaropgaver, bachelorprojekter og specialer optaget i ‘Information om bachelorprojektet’ for de (...)’-studerende, se bilag V-VI. Rent undervisningsmæssigt har jeg i dag derfor lavere status end en nyansat adjunkt, der f.eks. selv kan stille eksamensopgaver i de fag, den pågældende underviser i. Det kan jeg ikke, idet det er den fagansvarlige, der har kompetencen hertil. Min nuværende stilling er således undervisningsmæssigt ydmygende for mig og derfor ikke passende for mig som professor.

Tvangsflytningen har derfor også medført væsentlige ændringer i mit daglige arbejde. Som det fremgår af bilag I (fra 9. jan. 2004) har dekanen imidlertid næsten fra starten handlet anderledes, selv om han udadtil har påstået, at mine arbejdsopgaver ville fortsætte som hidtil. Dette er f.eks. også tilfældet i dekanens efterfølgende skrivelse af 15. jan. 2004 (indgår som bilag 8 knyttet til bilag A). Dekanens medvirkning til at amputere mine arbejdsopgaver og -områder fremgår også direkte af bilag VI.

...

Efter min mening var det rektors og dekanens egne helt igennem ubegrundede indgreb mod min yrings- og forskningsfrihed i kølvandet på mine indlæg i avisen (...) og dennes netavis 15. juni 2003, der var den udløsende årsag til, at der igen opstod konflikter på (Z) Institut. Dette er efter min opfattelse også grunden til, at universitetet forsøger at undgå en partshøring, idet dekanens og rektors aktive bidrag til at fremkalde og vedligeholde konflikterne på (Z) Institut, så ville komme frem, se nærmere herom i bilag 11 knyttet til bilag A.”

Jeg bad myndighederne om udtalelser og om udlån af sagens akter.

I brev af 21. december 2004 til ministeriet udtalte rektor bl.a. følgende:

“Som det fremgår af mit brev af 29. september 2004 til professor (A), er det min opfattelse, at han i den fyldige brevveksling og under de forskellige møder er blevet fornødent orienteret om baggrunden for flytningen. Jeg kan her henviser til mine og dekan (...)’s breve i den medsendte bilagssamling og i særdeleshed til dekanens brev af 15. januar 2004, der indeholder en fyldestgørende fremstilling af hændelsesforløbet.

En efterfølgende begivenhed har i øvrigt vist, at dekanens beslutning om at flytte professor (A) var både saglig og nødvendig. Professor (A) har nemlig i marts måned 2004 via sin advokat, (...), ved byretten i (...) udtaget stævning mod sin tidligere institutleder ved (Z) Institut, lektor (...). I stævningen nedlægges der påstand om, at (...) straffes efter borgerlig straffelovens § 267 for at have fremsat fornærmelige sigtelser mod (A), ligesom der nedlægges påstand om, at sigtelserne kendes ubeføjede, jf. borgerlig straffelovs § 273. Der er endvidere nedlagt påstand om at (...) tilpligtes at betale en tortgodtgørelse til (A) på kr. 50.000 i medfør af erstatningsansvarsloven. Sagen har været domsforhandlet i dagene 15., 16. og 17. november 2004, og dommen forventes afsagt ultimo januar 2005.

Det er fuldstændigt uhørt i den akademiske verden og første gang i universitetets levetid, at en medarbejder går til domstolene for at få løst faglige uoverensstemmelser, og når dette forhold sammenholdes med (A)’s uendelige række af konflikter med andre kolleger, ville det efter min opfattelse være et ledelsessvigt, hvis dekan (...) ikke havde flyttet (A). Forud for dekanens udmøntning af beslutningen om flytningen har (A) samtidigt haft rig lejlighed til at fremkomme med sine indsigelser og bemærkninger. Jeg kan eksempelvis henviser til, at emnet var genstand for indgående drøftelser det meste af dagen den 12. december 2003.

Jeg finder derfor fortsat ikke, at der er grundlag for at pålægge dekanen at genoptage sagsbehandlingen af flytningen af (A) fra (Z) Institut til Institut (Æ).”

Ministeriet meddelte i brev af 19. januar 2005 at det ikke havde yderligere bemærkninger.

I brev af 23. februar 2005 meddelte forbundet at injuriesagen var irrelevant, dels fordi den lå efter forflyttelsen, dels fordi den var en privatretlig tvist som universitetet ikke var part i. Forbundet har endvidere med brev af 30. marts 2005 fremsendt nogle yderligere kommentarer fra A.

Ombudsmandens udtalelse

“Var flytningen en afgørelse?”

Flytningen til et andet institut var efter myndighedernes opfattelse ikke en afgørelse i forvaltningslovens forstand. Flytningen var begrundet med at (A)'s tilstedeværelse på (Z) Institut havde en negativ effekt på instituttets mulighed for at fungere, og at hans tilstedeværelse var en belastning for det psykiske arbejdsmiljø. Desuden har universitetet henvist til alvorlige samarbejdsproblemer. Efter myndighedernes opfattelse var der ikke tale om en disciplinær foranstaltning.

Efter tjenestemandenslovens § 24 kan bl.a. flytning til andet arbejdssted anvendes som en disciplinær straf, dvs. en sanktion for begåede tjenesteforseelser. Sådanne sanktioner anses altid for afgørelser. Samarbejdsproblemer anses normalt ikke for en tjenesteforseelse, og myndighederne betragtede ikke omstændighederne bag flytningen som tjenesteforseelse fra (A)'s side. Jeg er på denne baggrund enig med myndighederne i at flytningen ikke var en disciplinær foranstaltning i tjenestemandenslovens § 24's forstand.

Tjenestemandenslovens § 12, stk. 1, giver forvaltningen en skønsmæssig beføjelse til at ændre en tjenestemandsstillings omfang og beskaffenhed. Efter denne bestemmelse har en tjenestemand pligt til inden for sit ansættelsesområde at underkaste sig sådanne forandringer i sine tjenesteforretningers omfang og beskaffenhed som ikke ændrer tjenestens karakter, og som ikke medfører at stillingen ikke længere kan anses for passende for ham. Hvis ændringen går ud over grænserne for § 12, stk. 1, og dermed ud over den såkaldte tålegrænse, tales i almindelighed om forflyttelse. I så fald er stillingsændringen af en sådan karakter at tjenestemanden ikke er forpligtet til at finde sig i den, og tjenestemanden kan forlange sig afskediget med (aktuel) pension. Jeg henviser til Oluf Emborg og Peer Schaumburg-Müller, Offentlig arbejdsret (1998), s. 236 ff. Hvis der er tale om stillingsændringer ud over tålegrænsen, er der utvivlsomt tale om afgørelser i forvaltningslovens forstand, se Kaj Larsen mfl., Forvaltningsret (2002), s. 214.

Det væsentlige element i begrebet forflyttelse er at tjenestens karakter ændres. Udgangspunktet ved afgørelsen er en sammenligning mellem stillingen før og efter den foretagne ændring.

Myndighederne har anført at flytningen ikke indebærer ændringer i (A)'s stillingsindhold eller arbejdsvilkår. Hans arbejdsopgaver ville fortsætte som hidtil idet undervisningen fortsat skulle ligge inden for den undervisning der påhvilede (Z) Institut.

Efter (A)'s opfattelse indebærer flytningen væsentlige ændringer med hensyn til bl.a. studentermødhjælp, sekretærbistand og fagligt miljø. Universitetet har bestridt at (A) ved flytningen blev stillet dårligere i disse henseender.

Endvidere har (A) oplyst at han er blevet frataget sine opgaver som fagansvarlig i samtlige de fag hvor han havde dette ansvar, nemlig (...). Til faget (...) har han skrevet alle lærebøgerne. Han har ikke fået et fagansvar i nye kurser. Endvidere kan han ikke længere få forslag til seminaropgaver, bachelorprojekter og specialer optaget i 'Information om bachelorprojektet' for de (...) -studerende. Rent undervisningsmæssigt har han derfor efter flytningen lavere status end en nyansat adjunkt der f.eks. selv kan stille eksamensopgaver i de fag den pågældende underviser i. Det kan han ikke da det er den fagansvarlige der har kompetencen hertil. (A) var af den opfattelse at stillingen undervisningsmæssigt var ydmygende for ham og derfor ikke passende for ham som professor. Myndighederne har ikke specifikt kommenteret disse ændringer. Selv om man ikke kan afvise at fratagelsen af ansvaret som fagansvarlig i realiteten er af betydning for stillingens indhold, er jeg dog mest tilbøjelig til at anse det for at ligge inden for tålegrænsen. Flytningen var imidlertid begrundet i individuelle forhold hos (A). Der blev anvendt formuleringen at hans tilstedeværelse havde 'negativ effekt' og var en 'belastning'. Flytningen må derfor anses for meddelt (A) som person og ikke som udøver af en bestemt funktion. Der var således tale om en personalebeslutning og ikke en tjenestebefaling. Jeg henviser til Kaj Larsen mfl., Forvaltningsret, 2. udgave (2002), s. 44 ff. Jeg må forstå begrundelsen for flytningen således at samarbejdsproblemerne efter myndighedernes opfattelse skyldtes (A). Det var således bebrejdesværdige forhold som lå til grund for beslutningen om flytning. Herved ligger situationen tæt op ad de forhold som karakteriserer egentlige disciplinære sanktioner. Under disse omstændigheder mener jeg at beslutningen om flytning må anses for en afgørelse i forvaltningslovens forstand. Jeg henviser i den forbindelse til ombudsmandsudtalelserne i Folketingets Ombudsmands beretning for 2003, s. 130 og s. 623, som vedlægges. Som følge heraf skulle forvaltningslovens regler om partshøring finde anvendelse.

Partshøring

De almindelige regler om myndighedernes pligt til at foretage partshøring er fastlagt i forvaltningslovens § 19, stk. 1, der har denne ordlyd:

§ 19. Kan en part i en sag ikke antages at være bekendt med, at myndigheden er i besiddelse af bestemte oplysninger vedrørende sagens faktiske omstændigheder, må der ikke træffes afgørelse, før myndigheden har gjort parten bekendt med oplysningerne og givet denne lejlighed til at fremkomme med en udtalelse. Det gælder dog kun, hvis oplysningerne er til ugunst for den pågældende part og er af væsentlig betydning for sagens afgørelse. Myndigheden kan fastsætte en frist for afgivelsen af den nævnte udtalelse.'

Efter bestemmelsen skal der partshøres over oplysninger vedrørende sagens faktiske omstændigheder af væsentlig betydning for sagens af-

gørelse i det omfang disse er til ugunst for parten. Formålet med partshøring er at give den ansatte lejlighed til at kommentere de oplysninger om sagens faktiske omstændigheder som myndigheden vil lade indgå i grundlaget for sin afgørelse. Den ansatte vil herved have mulighed for at kommentere, korrigere og supplere de foreløbige oplysninger og i det hele taget redegøre for sit syn på sagen.

Det er desuden antaget at forvaltningslovens § 19 i visse sager om uansøgt afskedigelse, herunder sager om afskedigelse som følge af samarbejdsvanskeligheder og uegnethed mv., og i sager om anvendelse af disciplinære sanktioner over for en offentlig ansat suppleres af en ulovbestemt videregående regel om partshøring ikke blot om sagens faktum, men også om sagens retlige grundlag. Den ulovbestemte pligt indebærer en pligt for myndigheden til - inden der træffes afgørelse - i almindelighed at give den ansatte en redegørelse for myndighedens egen (foreløbige) opfattelse af sagen, herunder den retlige kvalifikation af faktum, samt - for så vidt der i sagen måtte være bevismæssige spørgsmål - myndighedens bevismæssige vurdering. Redegørelsen bør efter omstændighederne være skriftlig. Endvidere skal der gives den pågældende lejlighed til derefter at fremkomme med en udtalelse der kan indgå i grundlaget for myndighedens endelige stillingtagen. Der kan bl.a. henvises til to domme afsagt af Højesteret, gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen for henholdsvis 1999, s. 1337, og 2002, s. 1269, Jon Andersen og Elizabeth Bøggild Nielsen i Ugeskrift for Retsvæsen 1999 B, s. 29-31, og Kaj Larsen og Jon Andersen mfl., Forvaltningsret, 2. udgave (2002), s. 235 f og 532 ff. Selv om flytningen ikke var en disciplinær foranstaltning, skyldtes den forhold som blev bebrejdet (A). Afgørelsen har derfor væsentlige lighedspunkter med de sager som ligeledes bygger på bebrejdesværdige forhold hos den ansatte, og hvor den udvidede partshøringspligt gælder, jf. ovenfor. På den baggrund er det min opfattelse at den ulovbestemte videregående partshøringsregel burde have fundet anvendelse i denne sag efter god forvaltningsskik. Der skulle således partshøres efter såvel forvaltningslovens § 19 som den ulovbestemte regel.

Høringspligten efter disse regler hører til de såkaldte garantiforskrifter hvis tilsidesættelse vil kunne føre til at afgørelsen anses for ugyldig. Jeg henviser til John Vogter, Forvaltningsloven med kommentarer (2001), s. 377 ff. Forvaltningslovens § 19, stk. 1, fastsætter ikke formkrav til selve høringsproceduren. Det skal imidlertid gøres klart for parten at der er tale om en partshøring, se John Vogter, s. 399. Den ulovbestemte retsgrund-sætning indebærer en pligt til efter omstændighederne at give den ansatte en skriftlig redegørelse. Det følger af formålet med reglerne om partshøringspligt at i sager om flytning af en ansat skal den ansatte have lejlighed til at udtale sig inden der tages stilling til om flytningen skal gennemføres.

Dekanen skrev i brevet af 15. januar 2004 til rektor at der ikke var gennemført en egentlig partshøring. Dekanen havde dog den 2. december

2003 på et møde orienteret (A) om beslutningen om at flytte ham. Ifølge dekanen blev (A) på mødet orienteret om baggrunden for beslutningen, og han fik lejlighed til at komme med bemærkninger hertil. Myndighederne har desuden henvist til de drøftelser der fandt sted på møderne den 12. december 2003. (A) erkender at der var samarbejdsproblemer, men bestrider at han blev orienteret om de konkrete omstændigheder der lå til grund for beslutningen, og hvorfor netop han blev betragtet som årsag til disse.

Der er ikke i sagen notat om eller anden dokumentation for at (A) på mødet den 2. december 2003 blev orienteret om de faktiske omstændigheder og det retlige grundlag for beslutningen og fik lejlighed til at udtale sig herom. Der er heller ikke i sagen nogen dokumentation for hvad der blev drøftet på møderne den 12. december 2003 inden flytningen blev effektueret. Det fremgår dog af udtalelserne i sagen at man bl.a. drøftede en frivillig flytning, og det må derfor antages at baggrunden for universitetets ønske herom ligeledes har været berørt.

Ombudsmanden behandler klager på et skriftligt grundlag, og har i almindelighed ikke mulighed for at afhøre vidner i sagen. Det kan derfor ikke her med sikkerhed afklares hvad der blev drøftet på møderne. Under hensyn til at dekanen selv har udtalt at der ikke blev gennemført en egentlig partshøring, mener jeg imidlertid at det kan lægges til grund at der i hvert fald ikke fandt en fyldestgørende partshøring sted. Myndighederne har da også i hele sagsforløbet fastholdt at beslutningen om flytningen ikke var en afgørelse i forvaltningslovens forstand, og at der derfor ikke var pligt til partshøring efter dette regelsæt. Jeg henviser desuden til at det følger af god forvaltningsskik at der gøres notat om alle væsentlige ekspeditioner i en sag, se Jens Olsen mfl., Forvaltningsret, 2. udgave (2002), s. 642. Hvis der havde været foretaget partshøring, skulle dette have været noteret på sagen.

Som følge af ministeriets udtalelse om at (A) burde have lejlighed til at komme med supplerende bemærkninger da klagen måtte tages som udtryk for at han ikke fuldt ud følte at have haft lejlighed til at kommentere oplysningerne i brevet af 3. december 2003, gav universitetet ham lejlighed hertil. (A) fik imidlertid ikke yderligere oplysninger om grundlaget for beslutningen. Brevet af 3. december 2003 indeholdt ingen beskrivelse af hvilke konkrete omstændigheder der nødvendiggjorde en flytning, eller myndighedens bevismæssige vurdering af disse. (A) fik derfor ikke i denne forbindelse lejlighed til at påpege eventuelle misforståelser, unøjagtigheder eller ufuldstændigheder i myndighedens sagsmateriale. Jeg kan på denne baggrund ikke anse det for godtgjort at der blev rettet op på den manglende/mangelfulde partshøring.

Sammenfattende er det på det foreliggende grundlag min opfattelse at (A) ikke blev partshørt i overensstemmelse med reglen i forvaltningslovens § 19, stk. 1, og den ulovbestemte regel. Jeg anser det for beklageligt at myndighederne ikke anså beslutningen om flytning for en afgørelse

og (derfor) ikke foretog den nævnte partshøring. Jeg har gjort myndighederne bekendt med min opfattelse. Selv om det er uomtvistet at der var samarbejdsproblemer, mener jeg ikke at det kan udelukkes at en korrekt gennemført partshøring kunne have ført til et andet resultat, og jeg har derfor henstillet til ministeriet at det genoptager sagen og træffer en ny afgørelse i lyset af det jeg har anført.

(...)

Jeg foretager mig ikke mere i sagen.”

Ministeriet genoptog sagen i overensstemmelse med min henstilling, og efter gennemført partshøring traf Syddansk Universitet den 7. november 2005 en fornyet afgørelse i sagen. Universitetet fastholdt at flytningen var berettiget. I brev af 21. november 2005 meddelte jeg universitetet at jeg på det foreliggende grundlag ikke foretog mig mere i sagen.

NOTER: (*) FOB 2003, s. 130 og s. 623.